

HELEN SIPOS

COLECȚIA „Suntem NOI, Prevenirea!”

Coordonator: Dr. GrațIELA Văduva

Text : Helen Șipoș

Ilustrație : Viorel BaciU

Corectură : Radu Cristiana Crenguța

**Tehnoredactare : Gavril Daniela
Bociog Marius**

București, 2012

DRAGI PĂRINȚI,

CĂRTICICA DE SEARĂ „NOROCEL” ESTE O CULEGERE DE POVESTIOARE PENTRU COPIII DUMNEAVOASTRĂ. ÎNAINTE DE CULCARE SAU ÎNTR-UN MOMENT DE LINIȘTE ȘI RELAXARE, CITIȚI-I COPILULUI CÂTE UNA DINTRE ELE. PE LÂNGĂ FAPTUL CĂ PERSONAJELE SUNT ANIMĂLUȚE DE PLUȘ, ATÂT DE ÎNDRĂGITE DE COPII, FIECARE POVESTIOARĂ CONȚINE ELEMENTE DE BUNĂ PURTARE ȘI RESPECT FAȚĂ DE ALȚII, DE PREVENIRE A COMPORTAMENTULUI PRE-DELICVENT LA COPII ȘI A VICTIMIZĂRII ACESTORA, CĂCI COPIII NOȘTRI SUNT VIITORUL NOSTRU, UNIC ȘI IREPETABIL.

DUPĂ LECTURAREA FIECĂREI POVESTIOARE, COPILUL VA ȘTI CUM SĂ FIE BUN, ASCULTĂTOR ȘI RESPECTUOS FAȚĂ DE CEI DIN JUR ȘI FAȚĂ DE NORMELE UNEI SOCIETĂȚI CIVILIZATE. CULTIVAȚI-I ACESTE CALITĂȚI UMANE, PARCURGÂND ACEASTĂ CARTE ȘI NU EZITAȚI SĂ FOLOSIȚI EXEMPLELE METAFORIC EXPUSE AICI ÎN EDUCAȚIA LUI PENTRU CA VIITORUL NOSTRU AL TUTUROR SĂ ÎNSEMNE OAMENI INTEGRI, DE CALITATE, CRESCUȚI ÎN SPIRITUL UNEI LUMI MODERNE ȘI AL LEGALITĂȚII, IAR NOI, PĂRINȚII, SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ FIM MAI BUNI.

CU MULȚUMIRI,

AUTOAREA

NOROCEL ȘI ALEX „DEMOLATORUL”

Norocel s-a născut într-o zi de vară fierbinte cu soare zâmbitor, într-un magazin cu jucării de toate felurile, în mii de culori și pufoase, în care, părinți și copii, intrau cu drag pentru că totul era viu și culorile îți luau ochii.

S-a născut pe un raft ticsit cu maimuțe de pluș cu codița răsucită, pisicuțe albe și gri și maro, cu blana pufoasă și moale ca frișca pe tort, ursuleți de toate culorile și mărimile, chiar și ursuline cu rochiță și pălăriuță roz. O mulțime nesfârșită de animăluțe de pluș vioaie, vorbărețe și foarte prietenoase.

Norocel era singurul cățel mare, de un galben curat, cu un năsuc negru obraznic, ochișori negri ca tăciunele care scânteiau de istețime și în care focul bucuriei ardea nepotolit, cu urechi mari, clăpăuge. Era un cățeluș hazliu și îi plăcea să stea lungit pe burtă, sprijinindu-și căpșorul pe lăbuțele din față. Uneori, urechile îi cădeau peste față și trebuia să strănute o dată tare, ca să-i iasă din ochi.

Așa cum stătea, putea vedea tot ce se întâmpla în magazin: copiii care intrau voioși, apoi alergau de la raft la raft, făcând salturi printre pinguinii uriași așezați pe jos, ciupind nasul roșu al clovnilor care păzeau intrarea cu seriozitate și neclintiți. Îi plăceau tropăiturile lor și ciripitul vocilor mici care se minunau la fiecare jucărie nouă pe care o descopereau.

„Uite, tata, au adus pinguini! Ce mari sunt?!”, „Uite, mama, ursulețul ăsta-l vreau! E așa de pufos, cu blănița moale și are și fundiță de gât... și auzi? Dacă o apeși pe burtică, mormăie!”

Câtă viață, câtă bucurie în iureșul de piciorușe, pantofiori, săndăluțe cu volănașe, fețișoare îmbujorate și... ha, ha, ha (Norocel râse încetisor)... părinți îngrijorați că odraslele lor vor dori să cumpere tot magazinul!

Nimic nu părea să perturbe liniștea și bunăstarea acestui colț de paradis. Până într-o zi... când...

Ușa de la intrare se trânti cu zgomot și intră țanțoș, ca un păun, cu părul vâlvoi și hainele murdare de praf, un băiat. Șoriceii au chițcăit speriați și s-au ascuns într-un colț întunecat, ursuleții s-au burzuluiit, maimuțicile au început să se agite și să sară de pe un raft pe altul neliniștite, purcica Piggy să-și șteargă lacrimile de șorțuleț și să ofteze adânc. Toată lumea simțea dezastrul. Alex, Norocel află cum îl chema, era vestit în cartier pentru purtarea lui urâtă și pentru necazurile pe care le făcea părinților și proprietarilor de magazine. Era poreclit „Demolatorul”. Nu avea mai mult de 8 ani dar era o belea de copil. Nu asculta de nimeni, vorbea urât și îi plăcea să rupă gâtul animăluțelor de pluș.

Magazinul era în fierbere. Cine va fi victima? Pe cine a pus ochii Alex de data asta?! Toate animăluțele tremurau de frică. Domnul Nicu, proprietarul magazinului, i-a spus lui Alex că dacă mai vine în magazin, va chema poliția, dar acestuia nici că-i păsa. Au mai chemat poliția, dar a trebuit să-i dea drumul. De, era minor. Nici părinții nu mai știau ce să-i facă. La școală... hm... era mai mult absent.

Norocel îl privea de pe raftul lui cu mânie dar și cu milă. Ce singur trebuie că se simțea, dacă era așa de rău! Nici un copil nu se naște rău. Are o problemă. Alex sigur avea o problemă. Și nu știa cum să spună ori să ceară ajutor. Îl vedea umblând țațoș, cu sprâncenele împreunate și fruntea încruntată, căutând un raft de răsturnat, jucării de stricat. Norocel își ridică fața de pe lăbuțe și în ochi i se putu citi hotărârea. „Azi nu vei strica nimic!”, spuneau ochii scânteietori și codița ridicată care se zbătea neliniștită și gata de atac. Mârâi puțin, apoi se răzgândi. Își dădu drumul încet în jos și se așeză în fața lui Alex în două lăbuțe, cu privirea inocentă îndreptată în ochii acestuia și limbuța roșie scoasă – făcea sluj.

Ursulinele în fustițe roz își acoperiră fața. Îl și vedeau pe Norocel cu gâtul rupt sau cu blănița sfârtecată. Vai, cât curaj, câtă nesăbuiță!!! „Norocel! Norocel! Pleacă de acolo!!!”, țiparăperate ursulinele și purcelușii de pe raftul doi grohăiră a neputință.

„Nu-l las să strice nimic!”, gândi Norocel în timp ce-l privea în continuare în ochi pe Alex.

Acesta se încruntă la potaia din fața lui și-i spuse pe un ton răutăcios: ”Ce vrei, măi, potaie spălăcită?! Pleacă, că de nu, îți trag una de zbori, auzi??!!”

Norocel rămase locului. Ochii îi luceau ca două stele, gura se deschise într-un zâmbet, lăbuțele din față continuau să facă sluj, codița se agita a prietenie. Nu se clinti nici când Alex ridică piciorul să-l lovească. Stătea acolo și dădea prietenos din codiță. Pinguinii se uitau îngroziți la piciorul lui Alex, la fața lui Norocel și înghițeau în sec. „Vai, vai, săracu’! Acum îi va fi sfârșitul!”, se văitau în gând și nu îndrăzneau să respire... Alex lovi cu furie și Norocel zbură cât colo. Îi venea să plângă de durere dar hotărî că nu va ceda. Nu de data asta! Se întoarse în același loc, dând din codiță și cu ochii sclipind îl fixă pe Alex în ochi.

Spre surpriza tuturor, acesta nu mai lovi ci se aplecă spre Norocel. Îl atinse ușor pe blănița pufoasă și moale și-i spuse: „Ce vrei, măi, cuțu?”, zise cu o voce mai blajină. „Nu ți-e frică de mine? Nu vezi că sunt rău?!” Apoi râse zgomotos, dar râsul nu răsună cristalin, ca un râs de bucurie, mai mult cu amărăciune pentru felul în care știa că era privit de lume.

Norocel se ridică mai sus în două lăbuțe și-l linse pe obraz. Alex a tresărit și s-a șters dar zâmbetul a devenit larg și prietenos. Nici fruntea nu mai era încruntată, nici ochii nu mai săgetau ca înainte, ci conțineau un fel de rușine pentru răutatea cu care-l tratase. Puse o mână pe capul lui Norocel din nou și spuse: ”Ești un cuțu drăguț! Îmi pare rău că te-am lovit. Nu te teme. Azi nu stric nimic.” Apoi adăugă, cu o voce joasă ca o rugămintă: ”Vrei să ne jucăm?”

Norocel privi în sus la tovarășii lui cu lacrimi de bucurie în ochi. Alex s-a făcut cuminte. „Cum?” - au întrebat maimuțele curioase. „Vedeți voi”, - povesti Norocel – „Alex nu este decât un băiețel care are nevoie de dragoste și prietenie ca să nu fie rău. El era rău pentru că nu știa să fie bun. Credea că dacă e rău, va fi băgat în seamă. Dar era doar disprețuit de toți. Eu i-am arătat prietenie, atât.”

Alex și Norocel s-au jucat toată după masa. Alex a râs mult și l-a îmbrățișat pe Norocel, șoptindu-i la ureche „Mulțumesc”. Norocel era foarte fericit. Au și povestit multe. La un moment dat, Alex l-a întrebat:

„De ce am fost eu așa de rău, Norocel? Mereu voiam să vă rup rafturile și să vă chinuiesc.”

„Tu nu știai cât de rău ne faci. Credeai că suntem doar niște obiecte, fără suflet și că nu ne doare. Dar ai văzut că și noi suntem ca tine, doar sub altă formă.”

„Acum înțeleg că sunteți prietenii mei.”

„Și ai mai învățat că nu este voie să rupi rafturile domnului Nicu pentru că, chiar dacă poliția nu te poate reține pentru că ești minor, tu îi provoci domnului Nicu, un om tare de treabă, o suferință. Pe el îl doare că îi strici munca de ani de zile. Știi că este o faptă rea. Se numește distrugere.”

„Acum știi, dacă mi-ai explicat. Și mi-e rușine pentru tot răul pe care l-am făcut. Cum pot să repar?”

Norocel se gândi. Apoi îi spuse foarte serios: „Trebuie să faci ceva ca să-l ajuți pe domnul Nicu. Tu până acum ai stricat rafturile pe care el s-a chinuit să le facă pentru noi. Ce crezi că ai putea să faci ca să-l ajuți?”

Ochii lui Alex sclipiră. Se gândi adânc la tot ce povestiseră ei toată după amiaza despre fapte bune și rele, despre cum părinții și alți oameni mari suferă dacă copiii fac fapte rele, că părinții pot fi amendați pentru faptele rele ale copiilor lor și alte multe lucruri. Despre cum domnul Nicu suferea pentru că Alex era rău. Apoi, zise cu hotărâre:

„Știu! Pot să-l ajut să facă rafturi noi și să le așeze!”

„Bravo! Însă asta după școală! Trebuie să mergi la școală să înveți în fiecare zi, apoi, în timpul liber și sâmbătă, poți să-l ajuți pe domnul Nicu cu rafturile. Ok?”

„Da, da. Promit să merg la școală în fiecare zi și să învăț. Dacă sunt cuminte de acum încolo, vei rămâne prietenul meu?”

„Voi rămâne prietenul tău mereu, dar nu pentru că acum ești cuminte. Prietenia nu există în funcție de cuminenie. Dar, ca să păstrezi prietenia și să nu faci fapte rele care îi fac pe alții să sufere, trebuie să fii bun. Așa vei fi respectat și iubit de toată lumea.”

„Așa voi face. De azi înainte sunt un școlar bun, un copil ascultător și prietenul vostru.”

MIRUNA

Era dis-de-dimineată și soarele tresărea printre storurile abia ridicate. Domnul Nicu zâmbea a mulțumire și desfătare în această zi glorioasă de august târziu, caldă și calmă, cu lumea pestriță umblând agale în căldura moale pe străzile încinse.

Magazinul, îmbrățișat de căldura molcomă, era liniștit. Pisicuțele se întinseseră pe jos, cu blănița pufoasă la soare, cu năsucul mic și roz în adierea unui vânticel hoinar și dormitau liniștite. Clovnii râdeau de bucurie la chipurile tinere și în vârstă care treceau și aruncau câte o privire curioasă înăuntru. Șoriceii gri se hârjoneau printre etajere și le ciupeau pe maimuțici de codițe. Acestea nu se lăsau mai prejos și îi alergau furioase prin toate colțurile, până oboseau de efort și de căldură.

Norocel era și el toropit de căldură și, din când în când, căsca încetișor, cu boticul alungit peste lăbuțele din față și codița pleoștită. „Uf, ce zăpușeală!” – se plângea în gând. „Și ce plictis! Azi nu se va întâmpla mare lucru, parcă văd. E vacanță, copiii sunt la mare cu părinții. Cine să vină să ne vadă?!”

Era convins că această zi va fi una foarte plictisitoare și fără chicotitul vesel al copiilor care zilnic umpleau magazinul și aproape adormise de atâta singurătate. Ochișorii i s-au închis încet, într-un căscat prelung, urechile i-au acoperit fața pufoasă și blândă într-un început de somn, de visare. Deodată, parcă de departe, un zgomot înfundat și ciudat îl făcu să tresară și să-și ciulească urechile. Zgomotul încetă. Apoi, se auzi din nou. Tot de departe, tot înfundat. Parcă... cineva... („Hm... ce ciudat!”, gândi Norocel)... parcă... plângea cineva în ascuns, în palme.

Se ridică pe lăbuțele din față, întinse botișorul și mirosi. Nimic. Ascultă cu atenție. Zgomotul se auzi din nou. De data asta mai clar, parcă. „Da, da. E un plânset. Cu siguranță.” – gândi Norocel și se hotărî să cerceteze. Porni încet, mai mult târâș, printre rafturi, în direcția din care auzea zgomotul. Adulmecă cu nările în vânt, dar... nimic. Continuă să se târască și... de după un colț, ascuns de privirile curioase din magazin, un copil cu o pălăriuță cu volănașe care-i ascundeau ochii plângea de rupea pământul. „Cine o fi?” – se întrebă Norocel. „Cum a ajuns aici? Și de ce plânge?”

S-a apropiat încet, încet, cu botișorul în pământ și codița în vânt, în semn de prietenie și cu o voce joasă, să n-o sperie (se părea că era o fetiță) întrebă:

„Cine ești tu?”

Fetița, căci era într-adevăr o fetiță, tresări. Nu-l auzise venind. Își ridică ochii înlăcrimați de un albastru viu ca cerul și adânc ca marea liniștită în arșița soarelui de august și-i șterse de lacrimi cu dosul palmei, oftă din toți plămânii ei mici și șopti:

„Miruna.”

Norocel zâmbi. „Ce copil frumos! Și ce nume superb are! Dar ce tristețe a putut-o face să plângă atât de rău?!”

Zâmbetul lui și codița ridicată, botișorul în vânt, blănița de un galben pur, o făcură pe fetiță să zâmbească și ea.

„Eu sunt Norocel și locuiesc aici cu prietenii mei. Tu de unde vii, Miruna?”

„Bună, Norocel. Eu... vin... (mai oftă o dată adânc)... vin ... de acasă.”

„Cum vii de acasă? Ai fugit? De asta plângeai așa de rău?!”

Fetița lăsă ochii în pământ a tristețe și oftatul deveni plâns înecăcios din care nu se mai putu opri. Norocel îi linse mânuța fină și albă, iar fetița îl luă în brațe, lăsând lacrimile să-i curgă pe blăniță. Norocel o linse pe obraz și se gudură pe lângă ea, iar fetița tresări și scoase un mic țipăt.

„Ce s-a întâmplat?” – întrebă speriat Norocel. „Te-am rănit? Iartă-mă. N-am vrut. Mă jucam.”

„Mă doare... acolo.” și fetița își dădu jos pălăriuța cu volănașe și Norocel căscă ochii mari când văzu vânătaia cât o palmă de om mare pe fața fetiței. Ea se rușină, dar zise: „Mai am... din astea. Pe mână.”

Îi arătă brațul firav, cu pielea înroșită de un semn mare, vânăt acum, unde o durea cel mai tare.

„De unde ai vânătăile astea? Cine te-a lovit?”

„Nu m-a lovit. M-a strâns tare și eu am țipat, dar a zis că sunt rea și tre să mă facă bună. Și atunci...m-a strâns foarte tare și m-a zgâlțâit.”

„Cine?!” – mârâi Norocel.

„Îți spun, dar nu zici la nimeni. Sunt o fetiță rea. Și bunica zice asta. Așa tre să fie.”

„Nu zic la nimeni. Spune-mi cine ți-a făcut semnele astea?” Norocel simțea cum îl cuprinde furia pentru oricine ar fi putut răni un copil atât de mic, abia dacă era în grupa mijlocie la grădiniță, așa de mică și slăbuță era.

„Mama.” - șopti, parcă rușinată, Miruna și plecă ochii în pământ. „De asta am fugit de acasă și m-am ascuns aici să nu mă găsească.”

„Vrei să spui că ai mai fugit și altădată?” – întrebă îngrozit Norocel.

„Da, doar o dată. Că m-a bătut tare și am stat în pat. Mă durea capul. Să nu mă spui că sunt aici, că vine și mă ia, te rooog.”

Miruna își împreună mânuțele în rugă și se uită cu atâta jale la Norocel că acestuia i s-a umezit botșorul și urechile i-au căzut de supărare. „Ce să fac cu copila asta?” – se întrebă el în gând. „Trebuie să o ajut cumva. Nu poate să rămână o fugară. Poate Domnul Nicu o să mă ajute, dacă-l rog frumos.”

„Miruna, - spuse el – eu am să vorbesc cu domnul Nicu acum să vedem cum facem să nu te mai bată mama. Tu stai aici și așteaptă-mă. Bine?”

„Nu, nu! O să mă ia! Nu vreau! Te rooog, n-o lăsa să mă ia!!!”

Trecu ceva timp până Norocel reuși să o liniștească pe Miruna și să o facă să înțeleagă că fuga de acasă nu era o soluție. Și că, domnul Nicu va ști cu siguranță ce să facă...

„Nu știi ce să zic” – spuse domnul Nicu după ce auzi povestea tristă a Mirunei. „Noi n-o putem ține aici. Orice copil are nevoie de o casă. Hm... Poate doar domnul Dorobanțu, agentul de proximitate, să ne sfătuiască. Am să-l sun.”

Norocel îl știa pe domnul Dorobanțu. Un domn cumsecade la vreo 40 de ani care i-a mai ajutat și altădată. Va ști el ce să facă cu Miruna...

Domnul Dorobanțu veni repede și vorbi cu Miruna mai bine de o oră. A aflat multe. Mama Mirunei era singurul părinte, cu un salariu de 3, 5 milioane. Îi era greu și cu bunica bolnavă și cu Miruna.

Mai multe nu le-a spus domnul Dorobanțu, dar a plecat grăbit, vorbind la telefon cu o doamnă de la asistență socială, parcă. Norocel ar fi vrut să afle mai multe, dar îi era jenă să întrebe. Se hotărî să aștepte. Când vor ști mai multe, domnul Nicu îi va spune, precis.

Au trecut zile și nimic. Nici o veste. Apoi, pe neașteptate, domnul Nicu îl strigă pe Norocel. „Norocel, ia vino să-ți dau o veste! O mai știi pe Miruna noastră?!” „Sigur că da. Doar la ea mă gândesc de când au luat-o de la noi. Ce s-a mai întâmplat cu ea?”

„Ei, Norocel, domnul Dorobanțu a vorbit cu doamna M. de la asistență socială și dânsa a ajutat-o pe mama Mirunei să găsească un serviciu mai bun și îi dă și ajutor pentru familie în situație de criză”, parcă așa a zis nea Dorobanțu. „Acum am vorbit cu el.”

Norocel sări într-un picior de veselie și dădu din codiță până domnul Nicu a țipat la el „Da' încetează, frate, că m-ai amețit!” și îl mângâie pe blănița zburlită de atâta țopăială. Toți erau fericiți. Acum Miruna va putea trăi bine, liniștită, într-o familie care nu o va mai maltrata pe ea pentru problemele lor.

DORINȚĂ DE COPIL

Când veneau copiii și se îmbulzeau veseli prin magazin, aproape zilnic, domnul Nicu avea obiceiul să-i servească cu ciocolată în formă de șoricei (unele chiar semănau cu Mini, șoricica de pe raftul trei din stânga intrării), foarte gustoasă și înăuntru cu un lichid mentolat care și se topea în gură. Domnul Nicu le aducea săptămânal pentru micii ștregari care ne vizitau pentru că erau interesante în formele lor și pentru că știa că copiii le plac dulciurile. Nu le pusese preț tocmai ca să aibă copiii o bucurie pentru care părinții să nu trebuiască să plătească.

Șoricicii de ciocolată erau așezați într-o sticlă mare, ovală, chiar lângă casa de bani și înainte de plecarea din magazin, copiii care au fost cuminți și s-au jucat frumos cu animăluțele de pluș (chiar dacă părinții nu au cumpărat nimic) primeau câte unul drept recompensă. Unii părinți nu-și permiteau să cumpere nimic, iar domnul Nicu nu voia să vadă copii nefericiți. Îi plăcea mai ales strălucirea din ochii copiilor când întindeau mânuța după ciocolată și spuneau: "Mulțumesc" apoi o țineau cu admirație flămândă, cu teamă parcă de a nu strica forma mușcând din ciocolată.

Nimeni din magazin nu se atingea de ei. Erau pentru copii, toți știau asta, deși maimuțica Pichi ar fi mâncat unul cu mare drag. Era tare pofticioasă. Dar...știa că nu e voie și Norocel era un paznic foarte serios. Domnul Nicu l-a făcut responsabil peste bunătățile din magazin pentru că știa că Norocel își lua sarcina foarte în serios, iar cățeeii nu mănâncă ciocolată, nu-i așa?

Seara, când lumea din magazin începea să plece și copiii nu mai veneau, domnul Nicu obișnuia să încuie șoricicii de ciocolată într-un frigider mic în cămăruța din spate. El îi spunea „depozit”. Norocel știa că acolo erau lucrurile prețioase, inclusiv banii strânși de peste zi. Acolo nu intra nimeni în afară de domnul Nicu. Așa era firesc.

.....
Era deja 6 seara și lumea din magazin începea să plece. Părinții cumpăraseră câte ceva iar copiii pusese jucăriile la locul lor. Așa era în fiecare seară. Domnul Nicu amenajase pentru micuți și un locșor de joacă cu o saltea mare, din gumă, pe care se putea sări, un fel de trambulină pe care împrăștiase tot felul de mingiuțe colorate de toate mărimile care săreau odată cu tine, iar tu cădeai înapoi printre ele și era tare plăcut căci salteaua era moale și tu nu te loveai deloc. Mai era și un fel de tunel din plastic prin care micuții își dădeau drumul pe saltea după ce se târau înăuntrul tunelului. Tare mult le plăcea! Râdeau, țipau, se înghesuiau, țopăiau pe saltea sărind în sus ca mingiuțele, se rostogoleau printre ele! Nu mai știai care sunt copiii și care mingiuțele!

Afară se întunecase și domnul Nicu începuse să adune lucrurile de prin magazin. Copiii erau mai mereu cuminți dar tot mai lăsau dezordine. „Tare neastâmpărați mai sunt!” – spunea el, adunând mingiuțele împrăștiate peste tot și zâmbea. Iubea copiii mai mult ca orice căci el nu avusese niciodată iar doamna Nicu plecase la îngerii demult.

Ducea și mingiuțele în depozit într-o cutie mare, specială, până a doua zi, când le aranja pe saltea din nou pentru bucuria micuților. Era în spate când ușa s-a deschis și a intrat o mogâldeață de copil. Norocel s-a mirat cât era de micuț și de murdărel. Era și în piciorușele goale. „Ce-o fi vrând?!” – se întrebă Norocel. Îl văzu privind în jur apoi îndreptându-se spre teighea. „Ce vrea să facă acolo?!”- mârâi ușor Norocel. Copilul întinse mânuța murdară către sticla cu șoriceii din ciocolată. Se mai uită o dată în jur. Nevăzând pe nimeni (Norocel stătea pitit după colț) apucă câte îi încăpeau în mână și dădu să iasă în fugă.

„Stai!” – răcni Norocel. „Unde te duci cu ele?!”

Copilul înlemni de spaimă și scăpă șoriceii pe jos. Luase vreo șase. Se întoarse îngrozit pe călcâie și dădu nas în nas cu Norocel care se uita urât la el și mârâia cu furie.

„De ce i-ai luat? Nu știi că nu e voie? Domnul Nicu le ține pentru copii! Măine vor veni și n-o să le ajungă pentru că tu ai luat deja șase!”

„Eu...eu...eu...”

„Tu, ce?! Vorbește! Eu sunt Norocel, paznicul șoriceilor din ciocolată. Tu cine ești și de ce furi?!”

„Nu fur...” – șopti cu voce mică copilul. „Ce e aia, să furi?”

„Cum ce e aia să furi?!?! Păi, tu ce ai făcut acuma?!?! Ai furat șase șoriceii din ciocolată din sticla domnului Nicu!”

„Dar eu n-am luat pentru mine.” – spuse copilul cu lacrimi în ochișorii negri ca tăciunele, privind în jos la piciorușele goale. Îi era și teamă și rușine în același timp. „Am luat pentru frații mei de acasă. Că n-au”.

„Și trebuia să iei șase?? Unul nu ajungea?!?!”

„Păi ei sunt șase și părinții noștri nu au bani pentru dulciuri. Am văzut că domnul Nicu le dă așa...cadou copiilor...”

„Și tu te-ai gândit că atunci e voie să iei fără să ceri, da?!”

„Mi-a fost rușine să cer. O dată am cerut pâine de la un nene pe drum și a țipat la mine și mi-a spus „Cerșetor nenorocit!”. Nu știu ce e aia, dar m-a durut când a zis așa. Cred că s-a supărat că i-am cerut.”

Norocel îl privi mai blând pe acest copil sărac, probabil lihnit de foame, dar nu putea să-l lase să plece cu lucruri furate. Trebuia să-l facă să înțeleagă că nu e bine.

„Uite, ...cum ai zis că te cheamă?”

„Mihai”- spuse copilul rușinat, încercând să culeagă de pe jos, cu mânuțele tremurânde, șoriceii ruți, împrăștiați de cum îi scăpase.

„Uite, Mihai. Nu e voie să furi, indiferent de motiv. Iar tu, când ai luat șoriceii din ciocolată fără să-i ceri voie domnului Nicu, ai furat. Ai înțeles?”

„Da...” – spuse Mihai, acum plângând. „Și acuma o să mă ia poliția?!” – întrebă. Auzise el că așa se întâmpla cu hoții. Vorbeau oamenii mari din cartier.

„Vorbim cu domnul Nicu întâi. Îi spunem ce s-a întâmplat iar el va hotărî ce și cum. Ai înțeles?” – Norocel îi spuse copilului pe un ton blând dar ferm.

„Am înțeles. Norocel, dacă te rog eu frumos, nu îi spui tu domnului Nicu că nu am vrut să fac rău?”

Norocel zâmbi – „Copiii ăștia! Când dau de bucluc, alții să-i scoată...”

Îi spuse „, Mihai, tu îi vei spune. Tu ai făcut-o, tu îi vei spune. Eu voi fi lângă tine, dar nu voi vorbi în locul tău.”

.....
Domnul Nicu s-a întristat când Mihai i-a povestit cu lacrimi în ochi ce făcuse. Nu-i venea să creadă. Îl cunoștea pe copil de când se născuse. Știa că familia era săracă și mai avea șase frați acasă. Dar nu-și imaginase că va fura. Putea să-i fi cerut. I-ar fi dat cu drag. Ce să facă acum? Nu putea nici să-l pedepsească prea aspru dar nici să treacă cu vederea o faptă care se putea repeta. Copilul trebuia să învețe diferența dintre bine și rău. Hotărî că era nevoie de o discuție cu domnul Dorobanțu și cu părinții copilului. Împreună trebuia să găsească o soluție potrivită.

.....
După multe discuții cu domnul Dorobanțu și cu părinții lui Mihai, au hotărât că cel mai bine pentru el era să-și repare greșeala făcând ceva de folos în magazin. Astfel că Mihai deveni responsabil cu împărțitul șoriceilor de ciocolată vizitatorilor. De asemenea, în weekend, el venea în magazin și îl ajuta pe domnul Nicu la curățenie. Era foarte bucuros că poate face ceva util. Drept recompensă, la plecare, primea câte șapte șoriceii de ciocolată: șase pentru frații lui și unul pentru el. Nu mai suferea că ei nu au și era foarte mândru de responsabilitatea care i se acordase.

NU VREAU SĂ FIU MARE!

Norocel era trist. De dimineață aflate că Marinel a stat închis 4 ore în beci pentru că tatăl lui venise acasă băut și îl găsisese jucându-se cu cățelul în bucătărie.

Tatăl lui îl mai pedepsise așa și altă dată și lui Marinel îi era tare frică să stea închis în beciul întunecos unde picura apa din conducte și el auzea tot felul de zgomote ciudate. Spaima îi albise o șuviță de păr care-i cădea peste fruntea tristă.

Tot orașul știa că tatăl lui Marinel suferea de “alcoholism cronic” și mulți binevoitori încercaseră să-l ajute. Doamna Margareta de la asistența socială îi găsisese de muncă la ADP (Administrația Drumurilor Publice) și lua un salariu de 500 RON, dar nu s-a putut ține de serviciu din cauza băuturii. L-au dat afară pentru că se certase urât cu domnul director.

Când ajungea acasă supărat, și mai mereu era așa, îl pedepsea pe Marinel pentru orice nimic: că n-a dus gunoiul, că n-a pus cartofii la fiert, că nu și-a terminat desenul pentru grădiniță... și Marinel nu avea decât șase ani.

Încă nu mergea la școală. Era așa de mic și slăbuț, cu obrajii supti, mânuțele și piciorușele subțiri și un mers împiedicat, că numai ochii mari albaștri și zulufii negri, cu smocul alb pe frunte, ieșeau în evidență. La grădiniță îl țineau pentru că îi rugase tatăl lui, deși era prea mare și trebuia să fie în școală.

Norocel știa că tatăl lui Marinel, domnul Dumitrescu, nu era un om rău, dar băutura îi întunecase mințile și pentru orice supărare se descărca pe Marinel. Mai știa că domnul Nicu îl cunoștea pe acesta din tinerețe și fuseseră prieteni înainte ca doamna Emilia, soția domnului Dumitrescu, să se ducă la îngerii. Pe atunci domnul Dumitrescu nu bea și erau tare fericiți. Marinel s-a născut după mulți ani în care cei doi și-au dorit un copil și s-au bucurat foarte mult când doctorul le-a spus că vor avea unul.

Din păcate, însă, sănătatea doamnei Emilia era șubredă și doctorul se temea să nu aibă probleme la naștere. I-a dat un tratament pentru inima slăbită și vitamine pentru “întărirea organismului”. Norocel nu prea înțelegea cum erau astea, dar așa l-a auzit pe domnul Nicu povestind mai demult. Și tot domnul Nicu a povestit cât de tristă a fost toată lumea din cartier când doamna Emilia a murit fără să-și vadă copilul abia născut. Inima ei n-a rezistat la naștere. Marinel era un bebeluș subțirel, zbârcit și cu pielea roșie, mai ales când plângea, atunci când domnul Dumitrescu l-a adus acasă din spital. A stat și el acolo un timp pentru că s-a născut prea slab și doctorii l-au îngrijit până s-a mai întremat.

Au trecut anii și domnul Dumitrescu era tot mai trist, tot mai slab și tot mai tăcut. Nici cu domnul Nicu nu mai stătea la povești ca altădată și de multe ori lumea l-a văzut beat.

La toți le era milă de el. Suferea foarte mult din pricina pierderii soției sale. Marinel era mai mult îngrijit de mătușa Maria, sora doamnei Emilia, căci domnul Dumitrescu avea mereu probleme la serviciu și de multe ori a fost dat afară. Toate din cauza băuturii.

Domnul Nicu a încercat să-l convingă să meargă la “dezintoxicare” – “Ce cuvânt greu!” – gândi Norocel, dar știa că înseamnă un loc unde te ajută să nu mai bei, însă acesta s-a supărat așa de tare că n-a mai vorbit cu domnul Nicu un an de zile.

Domnul Nicu a fost foarte trist atunci, a auzit Norocel, și era trist și acum pentru că problema domnului Dumitrescu era aceeași. Iar acum suferea și Marinela.

S-a hotărât să mai încerce o dată să-l ajute, fie ce-o fi. Dacă se supăra iar, nu conta. Măcar a încercat tot ce a putut ca să-l ajute. S-a sfătuit cu Norocel cum să facă și până la urmă au hotărât că cel mai bine era să-l angajeze la magazin. Să facă curat, să aranjeze jucăriile, să se joace cu copiii pe saltea, să aibă grijă de lucrurile din depozit. Domnul Nicu îl va plăti tot cu 500 RON, dar acesta trebuia să nu mai bea. Credea domnul Nicu că, dacă va fi printre prieteni, va renunța să mai bea pentru că nu va mai fi atât de singur și amărât.

A trecut ceva timp de când domnul Nicu l-a vizitat pe domnul Dumitrescu și nu au ajuns la nici o înțelegere. “Mă voi gândi și îți spun eu dacă vin” – i-a zis domnul Dumitrescu când au vorbit. Domnul Nicu spera că va veni, dar nu era convins. Norocel se temea că domnul Dumitrescu era prea mândru să accepte oferta. Totuși, într-o zi, când amândoi renunțaseră să mai spere, domnul Dumitrescu apărui în ușa magazinului și spuse: “Ei, ce zici că tre să fac?”

Domnul Nicu zâmbi și spuse cu voce blândă: “Bine ai venit, Dumi. Hai să vedem ce avem de făcut azi.”

Așa a început noua viață a familiei Dumitrescu. Domnul Dumi, cum îi spuneau toți de acum, venea în fiecare zi, dis-de-dimineată, făcea curat, aranja jucăriile, le mai și mângâia din când în când, avea grijă de ordinea și disciplina din magazin deși pe Pichi greu o ținea locului. Se cățara peste tot. Era belea, maimuțica asta! Dar domnul Dumi nu se supăra. Norocel îl văzuse zâmbind într-o zi. Parcă era alt om. Și se părea că nu mai bea. Nici Marinela nu mai venea plângând în magazin. Vecinii spuneau că era liniște în familia Dumitrescu și parcă Marinela se îngrășase puțin. Se pare că domnul Dumi avusese nevoie să fie printre prieteni, să nu mai fie izolat. Să aibă o activitate care să-i placă.

Totul mergea foarte bine. Apoi, într-o zi domnul Dumi nu mai veni. L-au așteptat toată ziua. Domnul Nicu s-a dus să-l vadă când n-a apărut toată dimineața. Nu era nici acasă. Nu era nici Marinela. A dat telefoane peste tot. Nimeni nu știa nimic. Norocel avea un simțământ tare ciudat. “S-a întâmpnat ceva îngrozitor!” – gândea el și codița îi tremura de teamă.

Domnul Dorobanțu veni într-un suflet și pe față i se citea amărăciunea. Nici nu știa cum să spună un lucru așa de teribil. Poliția l-a găsit pe domnul Dumi căzut într-un șanț, la marginea cartierului unde locuia. Băuse mult și căzuse aproape fără suflare. Acum era la spital, îi făceau perfuzii și cu siguranță – spunea domnul Dorobanțu – nu va scăpa de “dezintoxicare”. Norocel își aducea aminte de cuvântul acela greu, dar știa că domnul Dumi va primi ajutor cu sau fără voia lui, de data asta. Domnul Nicu a răsuflat oarecum ușurat la vestea că prietenul lui era bine acum, dar rămânea problema cu Marinela. “Unde putea fi?!”- se întreba toată lumea. Nu era de găsit. Nici mătușa Maria nu știa nimic. Nu-l mai văzuse de o lună. De când domnul Dumi lucra la magazin.

Norocel avea o presimțire. L-a rugat pe domnul Nicu să-l ducă acasă la Marinela. Acesta era acolo, era sigur de asta... Când au ajuns, Norocel s-a dus direct la ușa beciului și a mârâit. Dinăuntru s-a auzit un geamăt scurt. Era Marinela. Domnul Nicu a spart ușa cu greu și l-au găsit chirchit în umezeala aceea îngrozitoare, mort de foame și de sete, cu ochii plânși și adânciți în orbite. Nu putea vorbi.

Domnul Nicu l-a dus direct la spital și a sunat-o și pe doamna Margareta de la asistența socială. La spital, medicii l-au felicitat pe domnul Nicu și l-au mângâiat pe Norocel pe cap pentru că l-au salvat pe Marinel. Dacă mai stătea mult închis nu se știe ce se putea întâmpla. “Este complet deshidratat” – a spus unul dintre doctori. “Norocul lui că l-ați găsit la timp. Încă o zi și ...” Doctorul n-a mai spus nimic, dar Norocel a înțeles că ar fi fost o mare nenorocire.

Domnul Nicu a vorbit mult cu doamna Margareta, a venit și domnul Dorobanțu și mătușa Maria. Împreună au hotărât ca Marinel să stea cu mătușa Maria până când se rezolvă problema domnului Dumii, care era foarte serioasă, spunea doamna Margareta. “Ar putea să-și piardă fiul din cauza băuturii!” – cuvintele sunau teribil în urechile mari ale lui Norocel. “Adică” – gândi el – “dacă domnul Dumii nu se lasă de băutură, Marinel nu va mai sta cu el. Săracul copil! Cine îl va lua oare?”

Răspunsul veni mai repede decât era așteptat. Mătușa Maria găsi soluția imediat. “Îl iau eu, firește! Mai mult l-am crescut eu, decât Dumii așa că este nimerit să stea cu mine.” Doamna Margareta nu s-a opus. Era normal ca o rudă apropiată să-l ia pe Marinel în îngrijire. Domnul Dumii trebuia să stea o bună bucată de timp la clinică iar Marinel avea nevoie de dragoste și îngrijire. Mătușa Maria era perfectă pentru a-i oferi din plin totul. Era femeie singură și îl adora pe Marinel. Înțelegea suferința domnului Dumii dar nu reușea să se împace cu ideea că din pricina asta suferea Marinel.

A trecut luna și Norocel află de la domnul Nicu cu bucurie că pentru moment totul era în ordine. Marinel se refăcuse, dar mai lua vitamine. Mătușa Maria îi dădea toate bunătățile lumii. L-a înscris și la școală, în clasa I. Domnul Dumii era bine și el. La clinica “Sfânta Ecaterina” din oraș totul era foarte organizat și se spunea că toți care au fost acolo s-au vindecat. Avea un program foarte strict, aveau chiar lecții pentru alcoolici, trebuia să-și facă singur curat în cameră, să participe la activitățile de grup și domnul Nicu a spus că făcea și “consiliere psihologică”. “Hm...” – gândi Norocel – “alt cuvânt greu!” “Ce cuvinte grele folosesc oamenii mari! Bine că sunt folositoare!” – adăugă el în gând bucuros.

Dacă totul mergea bine și domnul Dumii se vindeca, în șase luni putea veni acasă și, dacă și doamna Margareta și domnul judecător erau de acord, putea să-l ia pe Marinel la casa lor. Toată lumea din magazin îi ținea pumnii domnului Dumii să se facă bine și să poată locui din nou cu fiul lui, ca o familie adevărată și liniștită.

CĂLIN „BOROBOAȚĂ”

Nu era nici o zi fără vreo întâmplare în magazinul domnului Nicu, pe care-l denumise cu mândrie „Tezaurul de jucării”. Copiii erau zburdalnici și gălăgioși, cele mai frumoase ființe pe care domnul Nicu le cunoscuse vreodată. „Dar și cele mai greu de strunit” – spunea el câteodată zâmbind cu blândețe și înțelegere iar ochii îi străluceau de bucurie. „Tezaurul de jucării” era singurul loc din cartier unde copiii veneau cu plăcere și aveau voie să facă aproape orice. Unde părinții se puteau relaxa și unde jucăriile nu erau scumpe.

Nici ziua asta de început de toamnă nu era diferită. Magazinul era plin de copii de toate vârstele care concureau pe saltea și se hârjoneau printre mingiute cu o vioiciune de nedescris. Era o gălăgie de zile mari și domnul Nicu zâmbea cu mândrie și desfătare privind fețele aprinse de joacă, ochisorii strălucind de fericire, ascultând vocile micuțe chicotind.

Se făcuse după-masă târzie și copiii nu se lăsau duși. Mai aveau de jucat, de hârjonit, de mângâiat jucăriile. Maimuțica Pichi era cea mai fericită. Era alintată de toată lumea și se putea cățăra unde voia, de data asta. Totul era perfect. Toată lumea mulțumită.

Însă nimic nu e perfect pe lumea asta. Nici măcar o zi. Soarele intră pe după nori și începu o ploaie torențială. Părinții începură să-și adune copiii zvăpăiați care țipau ca din gură de șarpe că nu vor să plece. Unii se târau pe jos. „Nu vreauuu! Nu vreau să merg acasă! Plouuăăă, mama, nu vezi?! Mai vreau la jucăriiiii!” Vaiete, țipete, bătăi din picioare, părinți furioși care trăgeau de micuții îndărătnici.

Domnul Nicu nu mai văzuse atâta zăpăceală, nu mai auzise așa un vacarm în magazin de mult. Părea că tot cerul se năruise și îi agitase pe toți. În îmbulzeala generală unde nu se distingea adult de copil, jucărie de copil, copil de copil, domnul Nicu era disperat. „Faceți liniște, vă rog!” încercă el să îi facă pe toți să înceteze. „Să ne organizăm puțin, oameni buni! Vă rog eu frumos! Nu e nevoie de atâta scandal!... Copii, nu trageți de jucării, vă rog, se strică!” Degeaba. Lumea parcă înnebunise. Nu se auzeau unii pe alții, toată lumea țipa, copiii urlau și plâneau continuu.

Când plecară și ultimii din magazin, domnul Nicu era lac de agitație și sudoare. Obosise adunând după ei, aranjând lucrurile pe rafturi. Până și borcanul cu șoriceii din ciocolată era răsturnat iar aceștia se împrăștiaseră pe jos, unii ruți, alții călcați în picioare. Parcă trecuse uraganul. „Of, of...vai de mine! Ce mă fac eu acum?! Totul e vraște!” Norocel îl liniști într-un târziu. Va aduna el lucrurile. Domnul Nicu să aibă grijă de depozit și totul va fi în ordine până dimineață.

Ajutat de Pichi și de pisicuțele cu fustiță și bonetică, Norocel strânse lucrurile împrăstiate și le așezară la locul lor. Doar șoriceii din ciocolată erau o problemă. Așa nu vor putea fi date copiilor mâine. Domnul Nicu va trebuie să comande altele... „Ei, mai sunt și zile din astea.” – gândi Norocel. „Bine că a trecut.”

Se întunecase deja și Norocel se simțea somnoros. Cășca cu gura până la urechi și se gândea la somnul liniștitor care urma când...ușa se trânti de perete și intră un mastodont de

copil. Înalt, cu umerii lați, cu privirea întunecată, deși nu avea mai mult de 12 ani, pe cap cu o bască trasă pe ochi de sub care se vedea părul castaniu închis vâlvoi. Flutura în mână un telefon mobil de ultimă generație, cu cameră, radio și căști. Lovi cu piciorul unul dintre clovni și dădu cu pumnul în teighea. Norocel a crezut un moment că se va rupe de pumnul puternic al copilului. Acesta înjură printre dinți și începu să se plimbe printre rafturi.

La un moment dat se auzi un țipăt ascuțit și un raft se prăbuși cu zgomot. Norocel se grăbi spre locul de unde venea zgomotul, dar până să ajungă mastodontul trecu în fugă pe lângă el și dispăru în noapte. La locul incidentului, Norocel găsi chircit la pământ un băiețel de 5 ani, plin de sânge pe față și bluziță, plângând în pumnii încheștați.

„Ce s-a întâmplat aici?!” – întrebă Norocel furios.

„M-a bătut și mi-a luat banii de la tata!”- scânci băiețelul.

„Îl cunoști?” – întrebă Norocel.

„Da”, - răspunse copilul printre lacrimi, ștergându-și sângele de la gură. „Îl cheamă Călin. E de la mine din cartier. Toată lumea îi spune „boroboacă” că mereu face lucruri rele. Tatăl lui e foarte bogat și îi cumpără de toate, dar el e foarte rău. Nu e prima dată că mă bate.”

„De unde știa că ești aici?” – întrebă Norocel. „Și tu cine ești?”

„Mă cheamă Ionuț. Călin îmi spune „Iepurică” pentru că am urechile mari și sunt fricos. În fiecare săptămână, când știe că tata îmi dă bani, mă bate și mi-i ia. M-am ascuns aici crezând că nu m-a văzut intrând și scap.”

„De ce face asta dacă părinții lui sunt bogați?” – se miră Norocel. Nu era firesc să bați un copil mult mai mic ca tine și să-i iei singurii bani când tu aveai mult mai mult!

„Pentru că nimeni nu se pune cu Călin „Boroboacă”! E în stare să te rănească foarte tare. La un băiat care a încercat să scape, i-a rupt mâna!”

„Cum se poate așa ceva?!” – se înfurie Norocel și codița i se zbătea de nervi. „Părinții lui știu ce face?! De ce nu-l reclamă nimeni nicăieri?!”

„Tatăl lui l-a învățat să fie bărbat, să nu fie fricos, să fie puternic.”

„Ei, lasă că-l învățăm noi minte pe bătașul ăsta!” – gândi Norocel și fugi după domnul Nicu în depozit. Îi povesti tot și i-l arătă pe Ionuț care îi spuse toată întâmplarea și de când dura acest coșmar.

Domnul Nicu nu mai stătu pe gânduri și îl sună deîndată pe domnul Dorobanțu. Acesta veni într-un suflet și vorbi multă vreme cu Ionuț. Află și adresa lui Călin și dimineața era hotărâtă o vizită la familia Ionescu, împreună cu domnul Nicu, ca martor. Lucrurile trebuiau puse la punct. Bătașul trebuia oprit, iar părinții trebuiau să răspundă pentru faptele copilului, dacă nu l-au educat corespunzător. Ionuț nu era de vină că era mic și fricos. Nimeni nu avea dreptul să-l tâlhărească pe altul doar pentru că avea forța și posibilitatea.

.....
Norocel reuși să-l convingă pe domnul Nicu să-l ia și pe el la familia Ionescu. Voia să vadă cu ochii lui cum se desfășura vizita. Domnul Nicu era hotărât să aplice legea în modul cel mai serios. Se aștepta la neînțelegere din partea domnului Ionescu mai ales, pe care-l cunoștea. Știa că era un om mândru, patron de firmă cu un venit peste medie, care nu accepta să fie criticat în nimic. Doamna Ionescu în schimb era un înger, dar nici soțul, nici

fiul nu-i cereau părerea. Ea era casnică și singurul ei drept era să aibă grijă de casă și de „băieții ei”.

Așa cum prevăzuse domnul Dorobanțu, Sabin Ionescu îi aștepta furios că lumea vedea poliția venind la ușa lui. Nici nu-i pofti să ia loc. Îi spuse domnului Dorobanțu să fie scurt că el avea treabă, nu avea timp de „lucruri slabe”. Domnul Dorobanțu nu-și pierdu răbdarea și îi explică pe îndelete că ceea ce făcuse fiul lui se numea tâlhărie și era o faptă gravă pentru care pedeapsa era închisoarea. Domnul Ionescu se înfurie peste măsură la aceste cuvinte. Cum îndrăznea domnul Dorobanțu să amenințe în felul acesta. „Eu nu vă ameninț, domnule Ionescu, ci vă explic ce a făcut Călin. Și pentru că este minor, nu pot decât să vă amendez pe dumneavoastră și să vă avertizez că va trebui să aveți grijă ca el să nu mai facă așa ceva. Vă spun toate astea ca să nu trebuiască să apelăm la serviciile sociale, ci să corectăm comportamentul copilului înainte de a fi prea târziu. Vă rog să mă înțelegeți.”- spuse domnul Dorobanțu calm, dar ferm.

Domnul Ionescu tuna și fulgera. „Dacă Călin era acasă cred că încasa câteva.” – gândi Norocel și își ascunse boticul. Plăti însă amenda și se angajă în scris că va supraveghea cu atenție comportamentul copilului său. La plecare se părea că acesta a înțeles până la urmă că fiul său profita de libertatea care i s-a dat pentru a se purta rău cu alții. Domnul Dorobanțu a sugerat chiar să consulte un psiholog pentru copii, era în școală, pentru a-l ajuta pe Călin să-și controleze comportamentul. Doamna Ionescu spuse cu lacrimi în ochi: „Vezi, Sabin, de când vă spun eu că aici vom ajunge?! Dar voi nu mă ascultați niciodată și acuma...” Își șterse lacrimile cu șorțul de bucătărie și ochii îi erau triști. De data asta, Sabin Ionescu nu o certă ci îi puse mâna după umerii lăsați și spuse pe un ton aproape blajin: „Știu, mamă, ne-ai spus...”

.....

Trecură două săptămâni și Ionuț nu mai fusese bătut de Călin. Într-o zi a venit la magazin și a povestit că acesta nici măcar nu își mai bătea joc de el, când se vedeau, ci trecea fără să se uite la el. Se pare că se cumintise.

Și domnul Dorobanțu spunea același lucru. A vorbit cu psihologul școlii la care învăța Călin și acesta a spus că au mult de lucru, dar părinții lui Călin sunt hotărâți să-l sprijine. Bătăușul va putea deveni un copil de treabă. Domnul Ionescu nu i-a mai cumpărat lucruri scumpe, iar doamna Ionescu, acum, are un cuvânt de spus și toți ai casei respectă regulile ei. „Iată” – gândi Norocel – „orice problemă are o soluție, dacă vrei s-o rezolvi. Să sperăm că pe asta am rezolvat-o cu succes. Sunt atâția oameni care vor să ajute încât cu siguranță Călin va deveni un copil bun cu părinți mai înțelepți.”

SUFLET DE COPIL

Stătea în fața magazinului, ghemuit lângă intrare, mogâldeată neagră, tristă. Se confunda cu pământul închis la culoare și înnegurat, cu tristețea lumii imensă în care cerul vărsa lacrimi amare pentru durerea sufletului. Iarna se apropia cu pași mărunți, umezi și reci. Lacrimile cerului cădeau neconținut peste fața ascunsă de fesul împletit care-i venea peste ochii de o culoare nedefinită.

Era o arătare mică, jerpelită, ascunsă în hainele prea largi care nu opreau vântul din șuierat și gerul îi înghețase mânuțele. Singurele care se vedeau din umbra ce era acest ...suflet de copil.

Nu-l vedea nimeni. Trecea lumea pe lângă el și nimeni nu cobora ochii să-l vadă. Iar el nu mișca decât ca să găsească o poziție mai comodă. Cât de comodă? Pe un ger de crăpau pietre, pe un vânt ce fulguia prima zăpadă. Și nu era decât un timid început de octombrie...

Părinți cu copii de mână înfolfiți în haine călduroase, cu fețe luminate de vitrina cu jucării, bunici cu nepoței de o șchioapă, chiar și în cărucioare apărate de vânt, cu ditamai pături peste țâncii care nici nu știau bine că sunt pe lume, grăbită, insensibilă lumea trecea ca un val fără oprire.

Umbra întepenise de frig și ochii și-au pierdut culoarea. Nu mai mișca.

Norocel își lipise năsucul negru de geamul magazinului. Privea fulgii care se roteau în aer. „Cât erau de mici!” – gândi el. „Trebuie că e tare frig afară!”- se bucura că nu trebuia să iasă. Iar în magazin era cald și bine. Avea domnul Nicu grijă de asta.

Ochișorii curioși zăriră umbra de pe caldarâm. Năsucul se lipi mai tare de geam. Lătră o dată. Și încă o dată. Umbra nu se mișca. Zgârâi geamul, să-l facă atent. Nimic. Parcă era statuia minusculă a unei fantome înghețate.

„O fi vie? E om sau umbră?” – se întrebă Norocel. Împinse ușa prin care străbătu un vânt îngrozitor și fulgii i se lipiră de blăniță. „Brrr! E ger cumplit! Cine poate rezista la așa un frig?!” Se apropie de mogâldeata de pe jos și o mirosi. Era miros de copil, știa el bine. Dar asta nu mișca. „Dacă a înghețat și e mo...?!” – se îngrozi el și nu îndrăzni să rostească cuvântul. Lătră cu putere și împinse ușa magazinului. Domnul Nicu veni în fugă.

„Ce e?! Ce s-a întâmplat?! Pentru numele lui Dumnezeu, Norocel, ce e cu tine?!”

Norocel îl arătă pe cel ca o stană de piatră îngrămădită lângă intrare. „Aoleu, Norocel, ăsta e un copil! Și e înghețat bocnă! Doamne Dumnezeule, al cui o fi?! Ce caută afară, ghemuit aici, pe gerul ăsta?!” – se tânguia domnul Nicu. „Norocel, ține ușa să-l ducem înăuntru! Bietul sufletel!”

Îl duseră înăuntru pe cel ce se dovedi a fi un copil de 9 anișori, înghețat cu totul, cu o cămașă imensă pe sub o haină bărbătească mult prea largă pentru trupul firav și rece, o pereche de pantaloni peticiți de prea mult purtat și un fesuleț tricotat, prea subțire pentru a-i ține de cald. Atât avea pe el. Nu era de mirare că înghețase. Cine știe de când stătea acolo. Norocel văzuse un bărbat bine îmbrăcat care ocoli ceva negru pe jos, dar nu și-a imaginat

că putea fi un copil. Un altul se aplecase să vadă mai bine, apoi a trecut ridicând din umeri. „De ce nu m-am dus să văd mai repede?! Poate nu îngheța.” Norocel se simțea vinovat dar... Acum trebuia să-l ajute să-și revină.

Domnul Nicu a fiert un ceai bun de mentă și cu frecții și pături groase scoase din depozit îl făcuse pe copil să deschidă ochii. Avea niște ochi căprui imenși, cu gene lungi, arcuite în sus și o privire de câine hăituit. Încercă să se ridice, dar căzu înapoi în fotoliu și domnul Nicu îl înveli până la nas. Să-i fie cald. Copilul nu vorbea. Nici după ce domnul Nicu reuși să-l facă să bea tot ceaiul și obrajii i se îmbujorară de căldură. Nu scotea un sunet deși domnul Nicu vorbea foarte blând cu el și îi spunea să nu-i fie frică, era pe mâini bune.

Norocel se simțea răspunzător pentru că nu reușise să-l vadă mai repede și încerca să-l înveselească. Îl lingea pe față, se gudura pe lângă trupul slab de i se vedeau oasele, sărea, se învârtea, se dădea peste cap. Știa el că copiilor le plăceau aceste trucuri. Domnul Nicu râdea mereu când făcea așa. Dar copilul acesta nici nu zâmbea. Nu mai știa ce să facă. Îi linse ușor mânuța rece, cu unghii rupte până în piele, albe și pielea roșie de frig și își așeză capul în poala copilului. Atunci, acesta întinse mâna și-l mângâie pe cap. O mângâiere ca de fluture. Moale, gingașă, firavă. Ca și copilul.

Domnul Nicu o rugă pe coana Dana să facă o supă cum știa dânsa, cu de toate, de văcuță parcă îi zicea, și-i dădu copilului cu o linguriță. Acesta deschidea gura cu greu și înghițea puțin. „Cine știe de când nu mâncase!” – gândiră atât domnul Nicu, cât și Norocel. „Bietul suflețel!” – repeta într-una domnul Nicu.

„După supă, un somn bun, da... Matei?” – domnul Nicu zise și se miră și el cum i-a venit să-i spună Matei. Ochii copilului străluciră pentru prima dată. „Deci așa îl chema!” – se bucură Norocel. „Dar de unde știa domnul Nicu?! Hm... Ciudat. Tare ciudat.” Domnul Nicu observă strălucirea din ochii copilului și îl întrebă: „Chiar te cheamă Matei?” Copilul dădu din cap și în colțul gurii îi apărură ceva asemănător unui zâmbet.

„Ca să vezi!” – se bucură domnul Nicu. „Am nimerit! Mereu mi-am dorit un fiu cu numele ăsta, dar Dumnezeu nu ne-a dat. Ce fericită ar fi fost acum Mioara mea! Poate Dumnezeu l-a adus la magazinul meu! Să fie el o parte din „tezaur”. Am știut eu că într-o zi Dumnezeu îmi va trimite o bucurie.” – mai zise domnul Nicu și se închină de trei ori. Era foarte credincios. Spunea mereu că Dumnezeu îi iubește pe oamenii buni, care-i ajută pe alții și, până la urmă, îi răsplătește cumva, să se poată bucura de viață.

Norocel nu prea credea, dar nici nu voia să-l supere. Era așa de fericit în credința lui, iar acum... „Poate totuși este așa cum zice domnul Nicu... Poate Dumnezeu l-a trimis aici pe Matei, să nu mai fie singur...”

„De unde venea totuși copilul acesta?!”- nu înceta Norocel să gândească. „Dacă are familie, trebuie să-i găsim. Dacă nu...” Nu știa ce se va întâmpla. „Totuși, trebuia să aibă pe cineva! Dar dacă avea familie, atunci ce căuta afară pe o vreme ca asta??? Ce familie și-ar lăsa copilul în halul ăsta, pe drumuri, îmbrăcat așa de... groaznic!” – gândi Norocel și-l privi cu admirație pe domnul Nicu care se tot învârtea în jurul copilului. Ba îi aranja paturile, ba îi verifica temperatura, mai voia ceva de mâncare? Copilul dădea din cap că nu. Stătea comod? O jucărie? Ceva? „Doamne, ce amuzant e domnul Nicu când are emoții!” – zâmbi Norocel și fără să vrea lătră ușor. Domnul Nicu tresări.

„Ce este, Norocel? La ce te gândești? ... Ah, știu, trebuie să-i găsim familia. Dar acum e seară. Mâine dimineață promit că mă interesez. Acum lasă-mă să mă bucur și eu de darul lui Dumnezeu.” Norocel lătră cu înțelegere și ziua se încheie lin.

Dimineața sosi cu agitație și teamă. Matei se trezise și animăluțele îl analizau cu amănuntul. Pichi îl ciupi de ureche și i se așeză pe cap. Mini îi îndesa ciocolata în gură. Cică „tre să mănânce mult ca să se îngrășe”. Zăpăcita nu știa că ciocolata nu e suficientă ca să te faci mare și puternic. Ei, făcea și ea ce putea. Ursulețul Martinel îl împungea cu labele și Matei zâmbea. Se gâdila. La toți le plăcea Matei. Un copil cuminte care acum știa să zâmbească – avea un zâmbet de înger – care se juca cu blândețe cu toate animăluțele, dar încă nu vorbea. Nu știa nimeni de ce. Toți copiii vorbeau. „Unii chiar prea mult și prea tare.” – își aduse Norocel aminte de hărmălaia cu o zi înainte.

.....
Pe la 11 domnul Nicu se întoarse obosit și pe față i se citea supărarea. A fost la poliție și la asistența socială. Au dat telefoane. Doamna Margareta s-a interesat în oraș. Nimeni nu știa al cui e Matei. De unde a apărut?... Domnul Nicu zicea că după-masă la 5 domnul Dorobanțu îl va suna, cu vești. Era tare emoționat bietul domnul Nicu. Dacă Matei avea familie, nu-l va putea păstra. Domnul Nicu se gândise să-l înfieze. L-a auzit Norocel la telefon. Adică, știa el că asta însemna că Matei va locui cu domnul Nicu și vor fi o familie până la urmă. Restul cu „procedura legală” n-a înțeles Norocel prea bine.

La 3 veni doamna Margareta și-l luă pe Matei cu ea. Nu a spus unde. S-au întors peste o ora și Matei zâmbea...

Ora 5 veni greu. Au așteptat toată dimineața cu sufletul la gură. Tresăreau la orice zgomot. Domnul Nicu nu zâmbi deloc. Toată lumea aștepta veștile, telefonul domnului Dorobanțu. Apoi, la un moment dat... acesta sună. Domnul Nicu se repezi la telefon și aproape țipă: „Alo!” Norocel nu-l văzuse niciodată în halul ăsta. Îi tremura mâna pe receptor, broboane de sudoare rece îi acopereau fruntea.

„Da, Teo (”Era domnul Dorobanțu” – înțelese Norocel.), eu sunt. Spune-mi ce ai aflat?”, apoi nu mai zise decât: „Aha. Deci așa. Hm... Și crezi că? ... Bine.” Atât. Închise telefonul și se lăsă să cadă în fotoliu. Își șterse fruntea și oftă. Norocel nu mai înțelegea nimic. „Era de bine? Era de rău? Ce era marea veste?”

Se postă în fața lui, la picioare și-l privi în ochi. Acesta se aplecă și spuse cu vocea frântă:

„Nu te speria, prietene. E de bine. Matei nu are familie. A avut. Dar erau trecători prin oraș, cu șatra, și când au plecat, el a rămas. S-a ascuns într-un pod, într-o casă părăsită la marginea orașului. Nu voia să plece. Voia să găsească o familie care să-l vrea. De asta s-a ghemuit în fața magazinului. Poate cineva îl va vedea și îl va duce acasă. N-a știut ce altceva să facă, probabil. Așa mi-a povestit doamna Margareta după ce au venit cu Matei de la doctor.”

„La ce doctor au fost?” – întrebă Norocel. Nu înțelegea.

„Păi, vezi tu, Norocel, Matei nu poate vorbi. Are ceva la corzile vocale. Adică în gât. Și nu va vorbi niciodată. Când a fost mic de tot a răcit și cum nu l-a îngrijit nimeni, că părinții nu au avut bani de doctori și medicamente, a rămas mut.”

„Deci asta era! Acum înțeleg de ce nu vorbește.”

„Da, prietene. Păi, cam asta e...” – spuse domnul Nicu cu glas obosit.

„Și, și...” – se împletici Norocel în vorbe – „îl păstrăm?!”

Domnul Nicu râse pentru prima dată în ziua aceea.

„Vai, Norocel! Matei nu e un obiect. Nu-l putem păstra doar pentru că ne place. Aș vrea eu, dar mai este mult până când vom ști dacă Matei va rămâne cu noi sau nu.”

Norocel mârâi ca de obicei: „Tre să rămână, Nea Nicule! E ca și... al nostru! Noi l-am salvat! Noi l-am îngrijit! Și ne jucăm frumos cu el!”

„Știu, Norocel. Știu. Știe și doamna Margareta. Și dânsa vrea ca Matei să rămână cu noi, dar procedura legală trebuie urmată.”

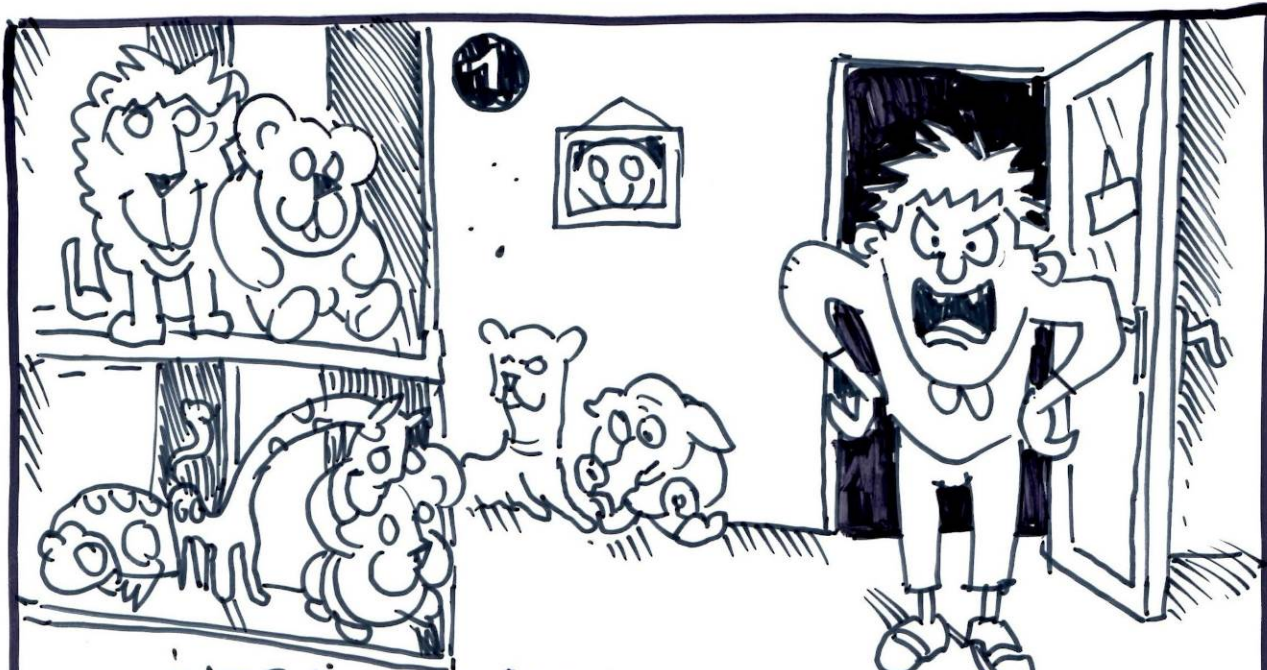
„Of, procedura asta!” – gândi Norocel. „Ce-o însemnând?!”

„Dar dacă după procedura asta ne lasă, îl păstrăm?!” – insistă Norocel. „Da? Da? Nea Nicu, îl păstrăm, da?”

Domnul Nicu se aplecă și-l sărută pe Norocel pe botic. „Norocel, nu degeaba te cheamă așa! Ești norocul meu. Da, dacă ne lasă, îl păstrăm! Va fi copilul nostru!”

.....

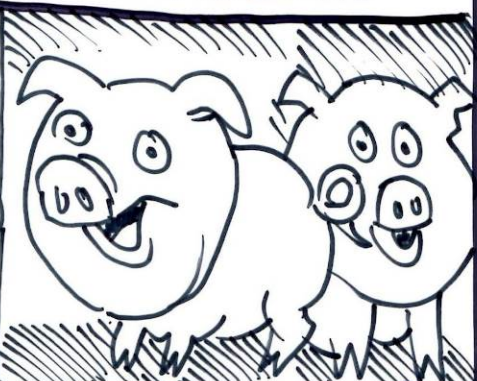
În cele din urmă se lămurii cu procedura asta. Domnul judecător către care doamna Margareta scrisese o scrisoare lungă de tot, după ce s-a gândit mult și el și i-a ascultat pe toți (pe domnul Nicu, pe doamna Margareta, chiar și pe domnul Dorobanțu și coana Dana), a discutat cu alți judecători, i-a căutat pe părinții lui Matei și s-a convins că aceștia nu-l pot lua că mai au 8 copii mici acasă, a hotărât ca... Matei să fie dat „spre creștere și educare domnului Manole Niculae, părinții lui Matei renunțând la drepturile lor părintești.” Norocel a înțeles prin asta că domnul Nicu îl înfia pe Matei. Mai dura ceva timp până totul era rezolvat, dar primul pas a fost făcut și Matei și-a găsit o familie așa cum și-a dorit. Iar domnul Nicu a mulțumit Cerului și lui Norocel pentru... norocul lui.

1
INTRA ALEX, DEMOLATORUL ....

NOROCEL! NOROCEL!
PLEACA DE ACOLO!!

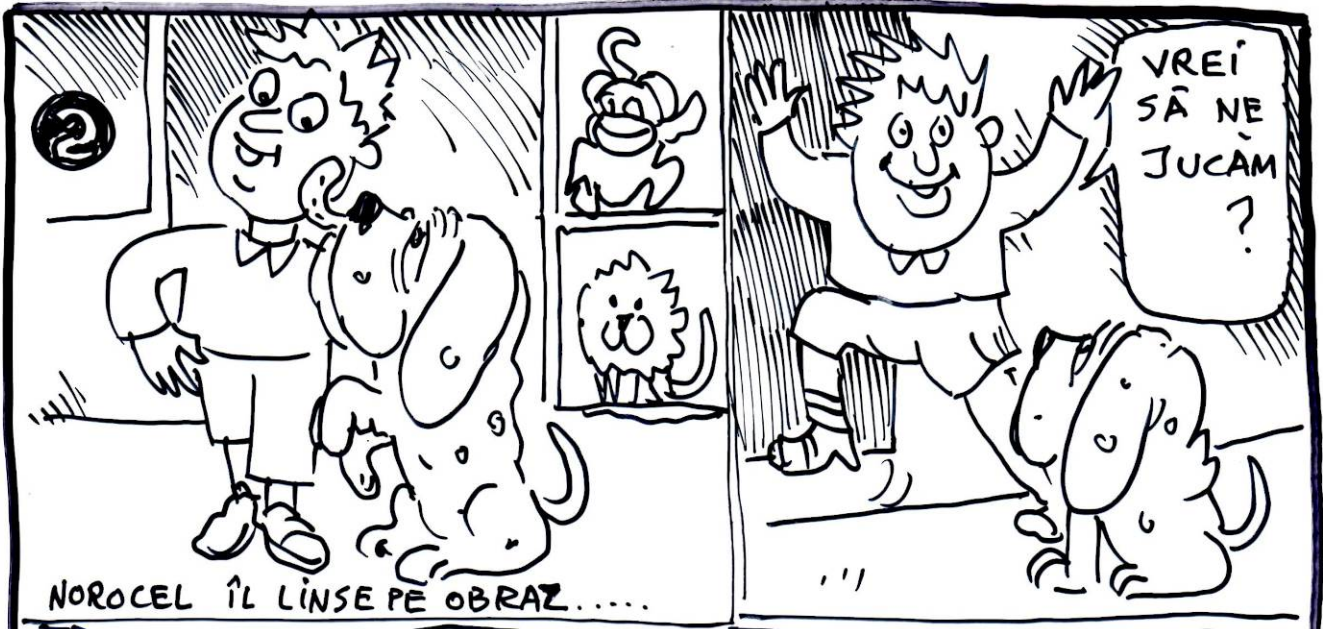
... ALEX LOVI
CU FURIE PE
NOROCEL ...
APOI,

CE VREI, MAI
CUTU?

BACIU.

3

TU NU ȘTIAI CÂT RĂU NE FACI.

ALEX CREDEA CĂ SUNT DOAR OBIECTE...

PROMIT SĂ MERG LA ȘCOALĂ 21 DE ZI

... ȘI VOI FI ȘI CUMINTE

ÎAR DUPĂ ȘCOALĂ ÎL VOI AJUTA PE DOMNUL NICU SĂ REPARĂ RAFTURILE...

.. ASA VEI FI RESPECTAT ȘI IUBIT DE TOATĂ LUMEA.

Baci'u

„OLIMPIADA SIGURANȚEI”

Anul acesta, pentru prima dată, lansăm „Olimpiada Siguranței”, un concurs adresat tuturor elevilor din clasele 0 – VIII .

Pentru clasele 0 – IV, concursul va consta într-o activitate practică și va avea trei etape:

- etapa I : 1 – 10 decembrie 2012 – copiii vor colora benzile desenate cuprinse în broșură;

- etapa a II-a : 1 – 10 februarie 2013 –echipe formate din cel mult trei copii vor realiza o jucărie „NOROCEL” din materiale textile, ață, nasturi etc.;

- etapa a III-a : 25 martie 2013 – premiarea echipelor câștigătoare.